

STARÁ LÁSKA NEHRDZAVIE

„Smiem prosiť o tanec?“ spýtal sa ma zelenooký sympatický chlap, dobre stavaný, s príjemným vystupovaním a milou povahou. A tam, na charitatívnom plese firiem Hayleks a Nanotex, to všetko začalo.

Ja, dvadsaťpäťročná baba, čerstvá absolventka ekonomickej univerzity, som získala prácu ekonómky a finančnej poradkyne firmy Hayleks, špecializujúcej sa na výrobu biochemických technológií. Vedľa tejto našej firmy pôsobí firma Nanotex, špecializujúca sa na výrobu, distribúciu a predaj nanotechnológií. Obe firmy pracujú s nejakými novými technológiami a je pozoruhodné, že tu medzi nimi nepanovala žiadna rivalita, firmy dokonca na mnohých projektoch spolupracovali. Ako napríklad aj na organizácii tohto plesu.

„Iste,“ usmiala som sa na toho chlapa a ten si ma odviezol na parket. Pretancovala som s ním asi celú noc, spoznávali sme sa a smiali sme sa spolu. Cítila som sa úžasne a tak, ako ešte nikdy.

O pár dní som zistila, že Igor, chlap, s ktorým som tancovala celú noc, má kanceláriu oproti mojej. I keď v inej budove a firme.

Zo srandy som mu napísala na papier nejakú blbosť a vycapila to do okna. Potom som čakala, ako na to zareaguje. Chytil sa toho a začali sme si takto písať. Bolo to lacnejšie než neustále esemeskovanie. Vlastne to bolo zadarmo, papiere, perá, lepiace pásky a podobné kancelárske potreby hradila firma.

Potom z jeho strany prišlo pozvanie na obed, vymenili sme si telefónne čísla a začali sme sa častejšie stretávať. O niekoľko mesiacov sme tvorili oficiálne pár a o rok na to som sa zaňho vydala. Odvtedy hrdo nosím priezvisko Hricová.

Ale potom sa mi prihodila vážna autonehoda, po ktorej som zabudla veľmi veľa vecí. Pamätala som si firemné záležitosti, veci zo školy, niektorých ľudí, ale zabudla som na toho najdôležitejšieho človeka na svete. Nepamätala som si na svojho manžela. Preto som sa od „neznámeho“ muža presťahovala naspäť k rodičom a snažila som sa spomenúť si na svoj osobný život. Bezúspešne.

*****

„Ingrid, musíš mi pomôcť!“ povedal som svojej kolegyni. „Musíš zorganizovať nejaký ples aj s Hayleks, aby sa ho zúčastnila aj moja Sofia. Aby sme mohli začať odznova, aby ma spoznala, znova sa do mňa zamilovala a aby sme boli znovu spolu a šťastní,“ riekol som zúfalo a popravde som zúfálny naozaj bol. Láska môjho života si ma stále vôbec nepamätala.

„Dobre, Igor, ja ti s tým teda pomôžem.“

„Ďakujem, Ina, si najlepšia!“ zvolal som a silno ju objal. Potom som ju nechal vybavovať všetky veci okolo plesu.

O dva mesiace na to sa konal výročný ples našej spolupráce s Hayleks. Boli pozvaní všetci zamestnanci oboch firiem a ja som dúfal, že príde aj Sofia.

„Drž sa a nech ti to vyjde,“ popriala mi Ina, keď som vchádzal do krásne vyzdobenej sály.

„Ďakujem, Inka,“ usmial som sa na svoju najlepšiu kamarátku a kolegyniu v jednom a rozhladol sa okolo seba. Hľadal som tam svoju vyvolenú. A aj som ju našiel. Mala oblečené tmavomodré šaty so strieborným lemom na sukni, k tomu strieborný náhrdelník, ktorý som jej dal k nášmu prvému výročiu sobáša. Asi nevedela, odkiaľ ho má.

Chvíľu som sedel neďaleko nej, potom som sa osmelil požiadať ju o tanec. A ona ma neposlala kade ľahšie.

Tancoval som s ňou celú dobu, smiali sme sa a „spoznávali“. Pýtal som sa jej presne tie isté otázky, ktoré som sa jej spýtal prvý raz.

„Nehnevaj sa, Igor, ale niekoho mi veľmi pripomínaš. No ani za svet si neviem spomenúť koho.“

„To ma mrzí.“

„Navyše mám déja vu, zdá sa mi, že som toto už raz zažila. Vieš, ten ples, rozhovor s neznámym mužom... Neviem, kedy sa to stalo, ale viem iste, že sa to už raz prihodilo, inak by som déja vu nemala.“

„A čo keby som ti dokázal pomôcť spomenúť si?“

„Ako to myslíš?“

„Príď v utorok ku mne na kávu a všetko ti poviem.“

„Ale ja neviem, kde bývaš.“

„Vieš,“ odpovedal som jej jednoducho.

*****

Na Igorovi bolo niečo zvláštne. Niečo mi ho strašne pripomínalo, nevedela som však čo. Pri ňom som zažívala niečo, čo som už niekedy zažila. Také romantické déja vu.

A chce mi pomôcť spomenúť si na to, či je moje déja vu oprávnené, alebo je to len nejaká zvláštna náhoda. Alebo ma proste chce zbalit'.

Aj napriek mojím zmiešaným pocitom som sa v utorok vybrala k Igorovi domov. A naozaj som si pamätala, kde presne býva. Hradská 32, byt číslo 14.

„Ahoj, Sofia. Vitaj u mňa,“ privítal ma ten fešák na prahu dverí od jeho skromného útulného bytu.

„Ahoj. Tak ako mi chceš pomôcť s rozepamätaním sa?“

„Urob si pohodlie v obývačke. Niečo ti prinesiem,“ povedal a ja som sa usadila v obývačke. Rozhliadla som sa okolo seba a na krbovej rímse som zočila nejaké fotografie. Vybrala som sa teda k nim prehliadnuť si ich.

„Pamätáš si ich?“ opýtal sa ma Igor, keď som prstami po nich prechádzala.

„Prepáč, ale nie,“ povedala som a videla som, ako Igorovi povädol úsmev.

„Posaď sa, porozprávam ti, ako tie fotky vznikli,“ zobral nejaké fotky a prisadol si ku mne na gauč.

„Toto som tiež zažila, ďalšie déja vu. Keď som bola na návšteve u jedného priateľa, tiež mal na krbe fotky a rozprával mi príbehy, ktoré sa za nimi skrývali.“

„Tak pozorne počúvaj, toto možno bude zaujímavejšie, než príbehy, ktoré ti hovoril ten chlap.“

„Dobre,“ prikývla som a Igor začal rozprávať. Všetky tie príbehy sa týkali mňa a Igora. Povedal mi všetko, čo som po autonehode zabudla, pripomenul mi za jediný večer všetko, čo sa mu nepodarilo za dva roky, keďže som ho od seba odháňala.

Postupne som si spomenula na všetko, čo sa viazalo k fotkám, na to, aký bol medzi nami dvomi vzťah a na všetko, čo tomu vzťahu predchádzalo a zistila som, že moje déja vu sa zakladalo na skutočnostiach.

Odvtedy sa zase cítim stopercentne kompletná, taká, aká som bola pred nehodou. Navyše ma v práci povýšili, po obnovení manželských sľubov som sa nast'ahovala naspäť k Igorovi a teraz spolu čakáme dieťa.

Vďaka môjmu déja vu sme sa znova dali s Igorom dohromady a všetko je teraz v rámci možností perfektné a normálne, ako to je aj v iných rodinách.